

Progresión en espiral

Intensidade e perfeccionamento

LAURA CAVEIRO

Dende a portada de *Os fíos*, un espantallo avísanos do engano das aparencias. Pois ben; ao concluírmos a lectura da última novela de Xurxo Sierra Veloso (Caracas, 1969), galardoada co premio Repsol de Narrativa 2010, teremos a sensación de ter lido unha obra que o ten todo para conformar un éxito de público e vendas: intelixente humor negro, sobriedade estilística, estrutura de crebacabezas, amor, sexo, violencia... e aínda extensión precisa para resultar breve e intensa.

Quen non foi algunha ocasión a un hoteliño rural? Antón Queguas chega a un calquera deles nunha so-

leada tarde de outono. Unha in-

triga ben dosificada torcerá de vez os fíos da súa vida. Misterio difícil ou imposible de resolver, mesmo para os que, como el e o seu avogado, teñan que procurar na rede información sobre a vida media dun espermatozoide. O ritmo trepidante e cinematográfico, con áxiles saltos no tempo, a cirurxía das relacións de parella e das súas crises, lévannos ata a protagonista da segunda parte:

Lidia. Dende Anna Karenina

non foron tantas as protagonistas femininas que souberon o que querían e loitaron para conseguilo. Cada unha a súa maneira: o xeito de conducirse de Lidia non é menos decidido nin menos fatal. A terceira parte será a vez de Chano Bendaña, honesto xoieiro, incomprendido artista do coiro, sempre consciente do absurdo da vida que o empurra cara a abaixo.

Hai neste texto moito de perfeccionamento dun xeito de narrar. Todas as marcas do estilo do autor (a súa habelencia técnica, a ironía, o dominio dos matices psicolóxicos dos personaxes) veñen enriquecer estas páxinas con máis talento que nunca conformando a progresión en espiral dunha traxectoria literaria importante.

SIERRA VELOSO, Xurxo, *Os fíos*, Ed. Galaxia, Vigo, 2010, PVP.16 €

